

הכבוד האבוד

(המשך מעמוד 43)

ליצור עימו קשר במועד כבקשתו. בירדתי מה אירע שם.

הקבלן במצוקה הופיע לפני ועדתי המיטנה של הוועדה. בראשותו של הבר-הכנסת חיים רמון. בעת הדיון ישב בשקט. מכונס בעצמו. חבר ועדתי הכספים אריאל ויינשטיין סיפר עם היוודע מותו, כי גינדי צילצל אליו לאחרונה פעמים אחדות בשעה מאוחרת בלילה, וביקש את התערוכותו ל- וירוז הסיוע עבורו.

אל חבר אחר של הוועדה, יגאל כהן, צילצל השכם בכוקר, לביתו שבתל-עדישים. הוא ביקש שכהן יפעל להחשת הסיוע לחברתו ולקביעת הקריטריונים לצורך מתן הסיוע.

כהן התרגש מאופן בקשתו של גינדי: "הוא נשמע כמו אחד שמבקש — אנא, הצילו אותי!" לכן ביטל ביום השני את העימות הרדיופוני שהיה מתוכנן לו עם חיים רמון, על מינוי של הנגיד החדש של בנק-ישראל, לטובת שיחה עם שרה-אצור, משה ניסים. השיחה נסכה גם על ענייניו של גינדי.

ביום השישי, שש שעות מאוחר מדי, הגיעה אל קיצה הסחבת בנושא הסיוע המיוחד לחברות-בניה.

קשה לרדת לעומקה של נפש המבקשת להתאבד. לאחר שהצליח גינדי במשימתו הטראגית, היכו רבים מחבריו על חטא — על שלא התקשרו די, על שלא שמרו עליו.

בשמירה עליו, 24 שעות ביממה, עסקו בני-מישפחתו. גירסה אחת

ותמונות רבות המעידות על טעם משובה. אלמונסו. גבר קשוח המתהדר בכובע עם נוצה, טוען שצריך להיות משוגע כדי להפר את המישימעת בכלא הנוח. אז עפים לכלא איילון ברמלה או למעשיהו, הנוחים פחות.

סוויטה ל"שוטל הגליל": זהו חדרו הפרטי של 28. חוץ ממכשיר-טלוויזיה שהביא מביתו, יש שם רשמקול, רדיו, עיתונים

של הרכיכלאי הקשוח הוא, שדאג עם כואו לכנות חלונות בצנינוק, שעד אז היה ללא חלונות, אלא עם אשנבי איורור בלבד. למרות האווירה הפסטוראלית, הר-גיש גבאי כי אסור לשכוח שעם כל היות המוסד כלא ליבראלי ופתוח יוד-סית, כלואים בו גם כאלה שהורשעו בעבירות כמו הריגה, אבל הרוב נקלעו לבית-הסוהר כשל תקיפה, התפרצויות ומירמה.

הסוהרים חייבים ללבוש מדים. האסירים לובשים את ביגדיהם הפרטיים. פעם בשבוע לוקח סגן-המנהל בקבוצת אסירים לשחייה בבריכה של קיבוץ סמוך.

הקשבה משוחפת קצין ואסירים צופים בהופעה. בכלא אשמורת אין אסירי-עולם או אסירים מסוכנים.

מה מסתור

בסיר?

ב תום ההופעה טירב סגן מנהל-הכלא באדיבות לבקשת העולם הזה לסעוד עם האסירים, כדי להתרשם מטיב האוכל. הוא היה מוכן להתפשר על ארוחה כחור-האוכל של הסוהרים, תוך הבטחה שהאוכל המוגש שם זהה לזה המוגש לאסירים.

לא בטוח שיש לגבאי מה להסתיר בסירים. האסירים נראים טובי-כשר, מגולחים ומטופחים, אבל הוא לא רוצה להיות מנהל בית-הכלא הראשון בישראל שיעוף מתפקידו על שהתפתה להיענות לעיתונות ללא אישור מדי-דובר.

ההופעה הסתיימה, וחברי הלהקה הי-תחילו לקפל ציוד ולהעמיסו על המי-שאת. מישהו מהאסירים הפטיר כי היה מעדיף לראות את יהורם גאון בתשלום, ולא את משינה בחינם — אבל זה כי-אמת עניין של טעם.

עד לפני זמן לא רב קציני-הביטחון של כלא באר-שבע — הירוע לשימצה ביחסים הגרועים השוררים בו בין הסוהרים לאסירים. גבאי, נמוך וחיכני, מקבל משכורת כדי להיות מי שמחזיק בין הגדרות 500 גברים קשוחים, שיכולים להיות מאוד לא נחמדים כשמתחשק להם. אך הסוהרים בכלא אשמורת אינם נראים מתוחים כלל ועיקר. הם מסתובבים בין האסירים ומשוחחים

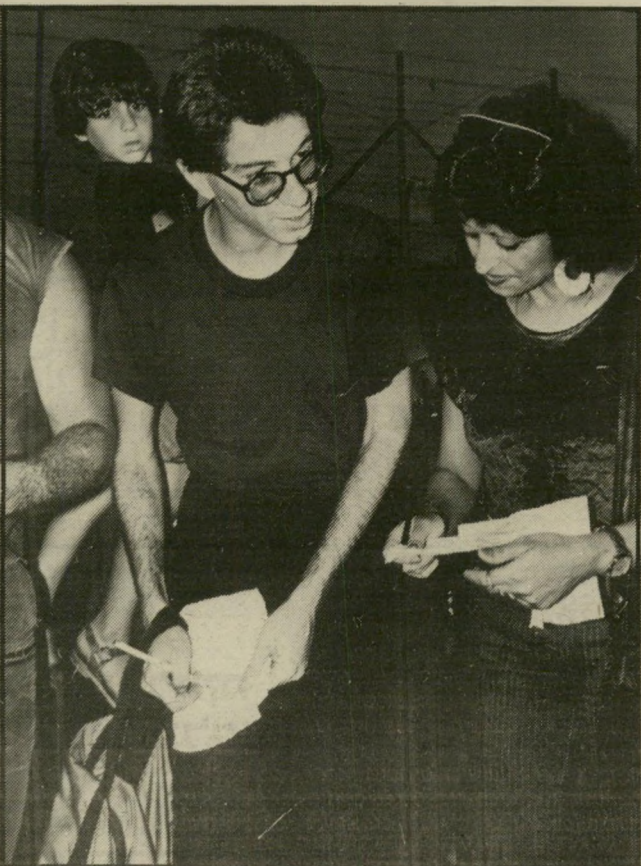
דואט עם המפקד סגן מנהל-הכלא רביכלאי שלום גבאי. העניק מנילית-הוקרה לנגנים. הסולן, יובל בנאי (בתצלום משמאל), התבקש להעניק חתימות רבות.

גינדי בשיאו
אנא, הצילו אותי!

אומרת כי לא מילאו את הבריכה במים כדי שלא יעלה על דעתו להתאבד בטביעה. עליפי גירסה אחרת, ביקשו רינה גינדי מבעלה שימלא את הבריכה במים, כדי שילדיהם יוכלו לעשות בו שימוש. גינדי רחה שוב ושוב או ביצוע בקשתה. הפעם, כך זה נראד תיכנן את מעשה התאבדותו ברייקנות כך שלא ייכשל שוב.

„אף אחד לא יכול היה לשמוע עליו“, היררה בקול מוחמד כסיוני „הוא היה מאוד עקשן! מה יכולנ לעשות?“ כששאלתי את גינדי, לאח ניסיון התאבדותו השני, האם ברעץ לפנות לייעוץ פסיכולוגי, ענה: „אנ מרגיש קצת טוב יותר. אני מתאושש פשוט הייתי ברגע של ריכאון.“ גינדי אף הביע אז חרטה כלפי מישפחה וחבריו על הסכל שגרם להם.

מיכאל רותם